Què estàs fent tu per a protegir-los de l'assetjament escolar?

written by Andrea Sala | 9 de June de 2025

Que l'assetjament escolar és un problema que preocupa la societat és una realitat. I que la prevenció és la millor solució, també. Cada vegada hi ha més escoles que implementen a les seues aules el "**Club de valents i valentes violència zero**", on els xiquets i xiquetes es formen sobre què és violència i dialoguen constantment sobre com posicionar-se davant d'ella. Està científicament demostrat que esta actuació prevé l'assetjament escolar, igual que una vacuna prevé una malaltia. Però ara em pregunte: i la resta de la societat, dins i fora de l'escola, som també valents i valentes? Formem part d'eixe club? Què podem fer, des de la nostra posició com a persones adultes, per a previndre l'assetjament escolar?

Com a **família**, podem mantindre converses amb els nostres fills i filles i dedicar temps de qualitat, sense distraccions, per a poder estar atents a qualsevol comentari que ens puguen fer sobre ells mateixos o sobre qualsevol company o companya. També podem fer xarxa amb altres famílies si arriba a les nostres oïdes que un xiquet o una xiqueta ho està passant malament, per a posicionar-nos, parlar amb el centre i brindar suport, al costat dels nostres fills i filles, al xiquet i a la seua família.

Un **equip directiu** pot assegurar que el personal del centre estiga format en la prevenció de la violència escolar i de l'abús sexual infantil. També pot garantir que en el seu centre s'implante i es duga a terme correctament un programa de prevenció de conflictes. Però no un qualsevol, o que estiga de moda (i que a vegades implica un cost econòmic en estar promogut per entitats amb interessos comercials), sinó un que estiga demostrat científicament que aconseguix els millors resultats. Si a més està a l'accés de tots i totes a cost zero, com el model dialògic de prevenció de conflictes, molt millor. Els equips directius també poden supervisar que en totes les aules s'estiga realitzant de manera rigorosa el programa de prevenció de conflictes triat. Per a fer-ho, han de posar tots els recursos necessaris per a dur-ho a terme, en comptes de dirigir els esforços a altres coses que poden resultar més "cridaneres" però que no milloren les vides dels xiquets i les xiquetes. De fet, les famílies segurament voran més atractiva que qualsevol altra "**innovació**" la idea d'un **centre violència zero**, si se'ls explica que és possible aconseguir-ho.

Com a **docent o monitora** de menjador o d'activitats extraescolars, puc no permetre mai que es tracten malament, cuidant especialment els temps lliures o d'esbarjo, que és quan es produïxen més conflictes i agressions. A més, puc crear espais de diàleg segurs on formar i sensibilitzar al meu alumnat, així com guiar-los de manera que arriben a acords per a no permetre cap mena de violència.

Si fora **entrenadora o membre d'un club esportiu**, podria assegurar que tots els membres del club (entrenadors, famílies i xiquets i xiquetes) estan formats en la prevenció de la violència i de l'**abús sexual infantil**. Mantindria una actitud de vigilància activa per a actuar davant qualsevol mal tracte o qualsevol conversa que puga

escoltar sobre assetjament o abusos en altres entorns, avisant a les famílies o als centres escolars.

I si no tinguera fills ni estiguera vinculada a l'àmbit educatiu, com a **persona adulta de la comunitat** podria, cada vegada que veja una discussió entre xiquets o joves, mantindre'm a prop per a assegurar que no arriba a més, o actuar si fora necessari, avisant a les autoritats o traient a la víctima d'eixa situació. Com a **possible actuació**, podria parlar a la víctima com si la coneguera i separar-la de la resta amb decisió: «*per fi et trobe, els teus pares t'estan buscant tota la vesprada, per ací venen…!*», espantant així als assetjadors i salvant a la víctima.

Centenars de xiquets i xiquetes patixen assetjament sense que ningú faça res: moltes vegades, perquè les persones adultes del seu entorn no arriben a assabentar-se; altres vegades, perquè han normalitzat la violència entre menors i la justifiquen o trivialitzen. Molts i moltes tindran seqüeles en un futur, malgrat que encara no ho sàpien. A uns altres, els marcarà les seues vides, recordant la infància com una etapa trista. És a les mans de tots i totes ser conscients d'este problema i saber que sempre podem fer alguna cosa per a intentar que cap xiquet o xiqueta torne a ser víctima d'assetjament escolar. Jo ho tinc clar, i tu? Decidixes actuar o mirar cap a un altre costat?

[Imatge: Freepik]